

מי אמר שאגד ודן לא משתפות פעולה מדי פעם?

פעם מישהו חזר לבדוק אם הוא נעל את הדלת והיא לא הייתה נעולה

בתכלס הדבר
היחיד שהאשה
אומרת עליו שהוא
צריך לנוח, זה בצק.

לך תסביר לבוס
שלך שלא תגיע היום
לעבודה, בשביל
להקל על עומס
התנועה בכביש.

רופא שיניים וסנדלר גרו באותו בניין.
הרופא בקומה עשירית והסנדלר
בקומה חמישית.
בכל יום כשהיו נפגשים במעלית,
הסנדלר היה מברך את הרופא: "בוקר
טוב, קולגה!"
הרופא השתומם: "מה פתאום קולגה?"
אני רופא שיניים ואתה סנדלר!"
ענה הסנדלר בנימוס: "כולם יורדים
מהבית שלך ואומרים... 'איזה סנדלר
הרופא הזה'..."

עקפת אחד בכביש

ואתם כרגע ברמזור

אבטיח של פעם

- ✓ הרבה גרעינים שחורים
- ✓ טעם וריח חזקים יותר
- ✓ מתיקות לא תמיד אחידה
- ✓ מרקם מוצק יותר
- ✓ פחות אחיד בצורתו ובגודלו
- ✓ נוסטלגיה של פעם

אבטיח של היום

- ✓ פחות גרעינים או ללא גרעינים
- ✓ מתוק יותר ואחיד
- ✓ עסיסי ורך יותר
- ✓ נוח לאכילה
- ✓ אחיד בצורה, בגודל ובצבע
- ✓ נשמר טוב יותר ועמיד יותר

מחר אני לוקחת את
הילדים לימית 2000,
את הקסדות
והכסאות מקבלים
בכניסה?? או צריך
להביא מהבית?...

שווה קריאה

ענה איכותי, ענפי חלשים...

ישראל ברודצקי, והיה לו עושר וכמה בתי חרושת גדולים שבהם מאות פועלים. כל אחד קיבל משכורתו לפי מעמדו וגודל משרתו. ברודצקי היה ידוע בנדיבותו הגדולה וידו היתה פתוחה לכל דבר שבצדקה. ידועה היתה דאגתו לבני משפחתו ואם היה ביניהם אחד חסר כל, היה נותן לו תמיכה חודשית. מנהגו היה לבקר מדי פעם במפעליו ולהתעניין בנעשה, והיה יושב עם המנהלים ובודק את מצב המפעלים. בהזדמנות אחת אמר לעצמו: אני תמיד מתעניין ויושב עם מנהלי המפעלים שלי, הגיע הזמן גם להתעניין בפועלים. ולעודד אותם על עבודתם והתאמצותם. אומר ועושה, הוא החליט ללכת לביקור אצל עובדיו במפעלים ובהזדמנות זאת גם להעניק להם מענק יפה על עבודתם, ועל חלקם בכל הצלחתם בעסקיו. וכך הגיע לאחד ממפעליו ובשעת ההפסקה נצבו כל העובדים בשורה וכך עבר אחד אחד התעניין בעבודתו, עודדו על כך ושלשל מענק לכיסו. הראשון בתור היה פועל ותיק שהציג את עצמו כבעל שמונה עשרה שנות ניסיון, טפח לו ברודצקי על שכמו והעניק לו מענק. השני בתור הציג את עצמו בתור אחראי משמרת בוקר, עודדו ברודצקי והעניק לו מענק. השלישי הציג עצמו בתור מפעיל המכונה המרכזית במפעל, התרגש ברודצקי, עודדו והעניק לו מענק. וכך עבר על פני עשרות העובדים באותו מפעל, כל אחד הציג עצמו וברודצקי במאור פנים מודה לו ומעניק לו שכר. בסוף הוא ניגש לאחרון ושואלו למעשיו ופועלותו במפעל, ועונה לו אותו אחד: אני בן דוד שלישי של אבא שלך ואני מסתובב כאן, כולם פורצים בצחוק וברודצקי עונה לו "יפה מאד תמשיך להסתובב בתור משפחה, ולא העניק לו כלום.

סיים החפץ חיים ואמר: עכשיו אתם מבינים, שבאמת כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא! כולם משפחה! אך מה גדול שכרם של אלו שלא רק מסתובבים כאן בעולם בתור חלק מהמשפחה של עם ישראל, אלא גם עמלים בעבודתו של בעל המפעל, של בעל הבריאה, מה רב שכרם ומה רב טובו של הקב"ה בעל הבירה אליהם.

אזהרה! בעלון משולבים קטעי הומור - אין בכוונתם לפגוע ולהעליב!

גבאי אחד עולה לבמה בשבת בבוקר ומודיע לציבור: "רבותיי, יש לי שתי בשורות בשבילכם - אחת טובה ואחת רעה.
הבשורה הטובה היא שיש לנו מספיק תקציב כדי לשפץ את בית הכנסת, להחליף את המיזוג ולקנות ספרים חדשים!
כל הקהל מוחא כפיים בהתלהבות. ממשיך הגבאי ואומר: "והבשורה הרעה היא... שהכסף הזה עדיין נמצא בכיסים שלכם."

שנת 2048.

טראמפ מבטיח ב-48 השעות הקרובות להתחיל את המלחמה עם איראן...

חבר שלי: אחי אפשר שלוק קטן

למי שלא אוהב מספרים

כשאתה הולך לשינינית ואתה מגזים
היא: כמה פעמים ביום אתה מצחצח שיניים?
אני: שמונה
היא: מה היית לוקח לאי בודד?
אני: חוט דנטלי
היא: מה המשקה האהוב עליך?
אני: מי פה

מסחטת מיסים

מסחטת מיצים

דברי הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

חורף הרחמים... נמצאים אנו כבר בפתח המחצית השנייה של חודש הרחמים והסליחות, ובעוד כשבועיים נעמוד כולנו במשפט לפני בורא עולם ונקבל גזר דין לשנה הבאה עלינו לטובה. כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון (ר"ה טז ע"א), "ובריות בו יפקדו להזכירם לחיים ולמות" (מנוסח תפילות ר"ה).

אחד מהחסדים הגדולים שעשה עמנו הבורא יתברך, שגילה לנו את יום הדין ונתן לנו את האפשרות להכין את עצמנו, על פן יזכה חטאים בדרך: יִדְרֹךְ עֲנִיִּים בְּמִשְׁפָּט (תהילים כה, ח-ט). ה' יתברך מורה לנו את הדרך כיצד נוכל להכין את עצמנו ליום המשפט, ודבר זה נעשה אך ורק לעם ישראל מאהבתו וחבתו אותנו, אך שאר אומות העולם לא יודעים את מועד דינם ומשפטם, לא עָשָׂה כֵן לְכָל גּוֹי (תהילים קמז, כ).

אולם כל אדם שיש לו משפט צריך להכין לעצמו סגורין כדי שיצא זכאי בדין, והסגורים שלנו שנוכל להציגם לפני בורא עולם, הם התפילות בכוונות, במניין ומעומק הלב, הצדקות והחסדים, וְחִטָּאָךְ בְּצִדְקָה פָּרַק (דניאל ד, כד), הברכות בקול רם ובכוונה, לימוד התורה הקדושה, מידות הטובות והווייתור, שמירת הפה והלשון מדיבורים אסורים כגון לשון הרע ורכילות, שִׁמְרֵ פִּי וּלְשׁוֹנִי מִצִּמְרֵ מַצְרוֹת נִפְשׁוֹ (משלי כג, כא), שמירת השבת הקדושה והזהירות מאכילת מאכלים שאינם כשרים, כגון סוגי העלים למיניהם (חסה, פטרוזיליה, כרוב וכדומה) שאינם בהשגחה מבוקרת מנגיעות חרקים וכיצא בזה האסורים מן הדין.

רבינו יונה כותב בספרו: ולא תמצא איחור התשובה אלא בבני אדם שאינם שמים ליבם, אך אדם ששם ליבו לא מתאחר מלשוב, כיון שהוא מבין שקשה מאוד לבוא ביום ראש השנה בפתע פתאום, ולבקש מהקב"ה שיכתוב אותו לחיים טובים, בלי לבקש סליחה וכפרה קודם לכן על עוונותיו ועל מה שקיצר בעבודת ה' יתברך במשך השנה.

ומביא רבינו יונה משל לכת של לסטים שגזר המלך את דינם לתליה, ועד שיבוצע גזר הדין חבשם בבית האסורים, אותם לסטים חתרו חתירה במחתרת (-מנהרות, כמו שלהבדיל עושים היום המחבלים, ה' ירחם), תַּחְתֵּר תַּחְתִּירָה מִתַּחַת פֶּסֶא פְּבֹדֶךְ (מנוסח התפילה), וברחו מבית האסורים. אולם אחד מהאסירים נשאר שם ולא ברח עם כל הלסטים.

למחרת בא שר בית הסוהר וראה מחתרת חתורה והאיש ההוא עודנו עצור, ויך אותו במטוה, ויאמרו לו: קשה יום! שוטה שבעולם! הלא המחתרת חתורה לפניך ואיך לא מהרת להימלט על נפשך? אין זה אלא מפני שלא אכפת לך מהמשפט שעומדים לשפוט אותך.

מורן הרב ש"ך זצ"ל שאל בעניין זה שאלה עצומה, מה הטענה על אותו ליסטי? הוא רצה לקיים את גזר המלך, דינא דמלכותא דינא, הוא רצה לקבל עליו את גזר הדין ולכן לא ברח, ומדוע מכים אותו וגוברים בו? אלא אומר הרב שך זצ"ל: כדי להיכנס בחתירה צריך להרכין את הראש, לזחול למטה, אותו אסיר לא היה מוכן להוריד מהגאוה שלו ולהתכופף כדי לברות. לזחול? לא! מה פתאום, הוא מוכן אפילו למות ולא להוריד את האגו והגאוה שלו.

וזה מה שרבינו יונה רצה ללמדנו להרכין את הראש, להיכנע לפני בורא עולם, רק אדם שוכנע לפניו יתברך יכול להצליח. עלינו לתפוס את עצמנו בידיים בשבועיים האחרונים שנותרו לנו לשנה, ולהרבות במצוות ומעשים טובים שישימשו לנו כסגורים ביום המשפט.

יהי רצון שנזכה לשוב אל ה' יתברך בלב שלם, ונזכה לשנה טובה וחתומה טובה, אמן ואמן.

שבת שלום ולמבורק!

